

Človíček.

Před mnoha lety to na Zemi vypadalo docela jinak. Nebyla tady ani žádná města s vysokými domy, ani žádné silnice s auty, žádná hřiště. Byla tady nekonečná moře a v nich žily prapodivné ryby s velkými hlavami a ježatými ploutvemi. Takové praryby. Bylo tady hodně lesů a v nich chodili obrovští ještěři, kterým se říká dinosauři a brontosauři, ale také různé praopice a praptáci a jiní poletováci. Byly tady vysoké hory a kopce, v některých byla uprostřed díra a z té se kouřilo, rachotilo a žhavé kamení létalo do vzduchu. Takovým horám se říká sopky. Některé už docela vyhasly a jsou z nich obyčejné kopce.

Blízko takové sopky spal v malé jeskyňce pod skálou Človíček. V sopce to zabublalo, zaburácelo a kameny vyletěly do vzduchu. Jeden malý kamínek cvrnkl Človíčka do paty. Človíček se probudil, vykoukl z jeskyňky a žasl.

Bylo zrovna jaro, stromy rozkvétaly do růžova a do bíla, louky zase do žluta a do červena, jako kdyby je někdo pomaloval. Taková krása je ten svět, podívám se na to zblízka, řekl si Človíček a vylezl ven. Prohlížel si keře, stromy, květiny. Některé plody byly kulaté, jiné špičaté.

Jak se tak na všechno díval. Uviděl ve křoví takovou štětinatou bambuli, která se trochu kývala a jako by tam kvetla. Zvědavě na ni sáhl, zatáhl, ale utrhnout se nedala. Ona totiž patřila ke kočičímu ocásku. Hned nato vykoukla z křoví kočičí hlava.